

Luna, podoba življenja.

Na zahodnjem nebu je plavala luna, kakor legék čoln v svítu večernega žara. Otroci so jo kazali očetu, in Andrejček, najstarejši, reče: „Kako lepa in nežna je. Taka nij zmirom“. „„Zdaj je še dete,““ odgovori mu oče. „„Vsak dan bo večja in njena luč svitlejša, dokler nam pokaže ves svoj obraz. Morebiti, da jo bodo mnogokrat oblaki zakrivali. Potem se bode zopet manjšala ter nam vsa izgine in nam tako pokaže podobo človeškega življenja.““

„Umejem, kaj hočete reči, oče!“ odgovori Andrejček; „človek tudi narašča in se potem manjša, nekaj časa sluje tú na zemlji, ali kmalu izgine v črno zemljo.“

„„In černi oblaki, ki jo mnogokrat krijejo?““ nadaljuje oče.

„A kaj ti značijo, tega ne vem razložiti“, Andrejček naglo odgovori.

„„A to so nezgode, ki človeka izpremljajo; nobeno življenje nij vse sijajno in jasno na zemlji, vsako je imelo svoje žalostne dni ter jih še ima. Dobrega in pobožnega človeka oblaki samó mimo gredó in dušni počitek mu ostane. Ako je potem kedaj našim očem neviden, vendar še ne pogine, nego živi v duhu v drugej deželi večn in nepoguben.

Aleksander Martinec.

P i r h i.

Hude zime bode skoraj konec; uže terka prijetna pomlad na duri. Oj koliko veselja bode imeli prelubi otročiči, ko pojdete iz zaduhle sobe zopet vèn na čversti zrak, ter bode skakali po zelenem travniku. Uže se sneg taje, in pomladanje cvetke molé nežne glavice izpod bele snežéne odeje, pod katero so spale vso zimo. K novemu življenju se vzbuja vsa narava iz globocega smertnega spanja, ter praznuje veselo veliko noč.

Oj velika noč! Kako vesela beseda je to vam, ljubi otroci! Vidim, kako živo vam tolče serce, ko slšite to besedo. Krajač in čevljar uže vso noč delata, da vam izgotovita novo obleko in obútelj. Kure dan na dan nesó jajca, kakor bi znale, da jih je treba posebno zdaj o velikej noči. Mati je skerbno nabirajo in spravljajo za pirhe ali pisanice, s katerimi vam naredé posebno velikonočno veselje.

Kaj ne, ljubi otroci, da se uže zdaj veselite lepih, rudečih pirhov, ter štejete dneve in noči, kedaj je dobodete v darilo od očeta in matere, botrov in strijcev. Veseli ste jih, ker so tako lepo rudeči, in morda še tudi pisani! Ali še mnogo večje bi bilo vaše veselje, ako bi poznali tudi rudečih pirhov prelepi pomén,

Nu, poslušajte! naj vam ga povem.

Pirhi so lepo rudeči, kakor kri. Vas li to ne opominja presvete kerví našega odrešenika, katero je preli z ljubezni do nas na lesu sv. križa, da bi nas otél večnega pogubljenja in nam zaslužil nebesa, kjer se praznuje vedno vesela velika noč? — Jajce je mervto in nijma življenja; a denite je pod kokoš in pridite gledat za tri tedne. Kaj najdete? Jajce je prazno ter na enej strani odluščeno. Poleg kokoši ugledate majheno pišče, ki se je iz jajca izvalilo, ter čivkaje kliče svojo mater. Od kodi to? V jajci, čegar lupino vidite prazno v

gnjezdu poleg kokoši, oživel se je pišče, ki je s svojim kljunčkom provertalo lupino ter izlezlo iz tesne ječe, da se veseli življenja.

Otroci! ali nij to najlepša podoba veselega vstajenja našega odrešenika in zveličarja od mrtvih? Kakor pišče, ki je spalo v jajci, a za tri tedne oživel in iz groba prišlo, baš tako je tudi naš zveličar ležal tri dni v grobu, a tretji dan veselo vstal od mrtvih.

Gledite, kako lep pomén imajo pirhi ali pisanice. Spomnite se tega vsega o velikej noči, kedar boste s pirhi turčali in se igrali!

Jože Petermann.

Bled.

Lahen vetrec ziblje vale
In natihoma šumi,
Preko cerkvice se male
Tja v gorovje odpodi.
Pihaj vetrec, vetrec mili,
Nosi tja na lehkem krili
Pózdrav rajskej cerkvi.

Gozd šumeva in cvetice
Nežna lica vklánjajo
Proti cerkvi device
Kamor valčki tekajó.
Solnce gorko krasno seva,
Raj domači, Bled ogreva,
Žarke vtaplja v jezeró.

Sem poglej, oko človeško!
Domovine naše kras,
Slušaj petje tu nebeško
Slušaj zvona mili glas;
Pojdi po širocem svéti,
Skušaj nam potem naštet
Kje so raji, kot pri nas?!

Ivan G.

Dobri otrok.

Dobri otrok ljubi Boga in ljudi. Pobožen je in odkritoserčen; roditelje rad sluša ter stori na hip, kar mu rekó. Nikedar ga ne slišiš, da bi govoril kaj gerdega ali pregrešnega. Z drugimi otroci živi mirno; ne terga se in ne meče kamenja. Dobri otrok je uljuden, lepoveden, pohleven, prijazen in hvaležen, odpustljiv in postrežen. Govori zmirom resnico, ter se nikoli ne laže. On ne vzame in ne pokvari ničesar. Vsi ljudje ga imajo radi in tudi drugi otroci se radi družijo z njim. Dobri otrok tudi z živali lepo ravna; ne preganja in ne terpinči jih nikoli. Starih, nadložnih ljudi ne graja in ne zaničuje, ter vsak pregrešek, ki ga je storil, obžaluje. — To je podoba dobrega otroka, glej, da ga posnemaš!

Ščinkovec in polž.

Ščinkovec zagleda verh nekega visokega drevesa polža, ki je z veselim očesom gledal z visočine na zemljo.

„I, kako si neki ti gori prišel?“ vpraša ga ščinkovec.

„Priplezal sem,“ odverne mu polž.

Nauk: Brez terpljenja si ničesar ne pridobimo.

A. B.